

vendige. For det første antager jeg, at det vilde have ikke ringe Betydning for det overordnede Sundhedsraad at have saadanne Regler, naar det skulde paatage sig det store Ansvar at berøve en Læge hans Næringsvej eller en Apoteker hans Apotek. Det store Ansvar, som dette vil føre med sig, vil gøre det betænkkeligt ved at udtale i Almindelighed, at deres Forhold ere saaledes, at det ikke kan tilstedes dem at fortsætte deres Virksomhed. De ville vistnok føle deres Samvittighed mere lettet, naar de have nærmere Betegnelser af de Handlinger, hvori de paagældende skulle have gjort sig skyldige, for at de skulle kunne fjærnes. Og saa for den offentlige Mening forekommer det mig at have Betydning, og for Lægerne og Apotekerne er det væsentligt, at de ikke staa som de, der ved Loven ere prisgivne til Vilkaarlighed. Derfor mener jeg, at enten man tænker sig Afgørelsen truffen af Domstolene eller administrativt, bør det nærmere udtales, i hvilke Tilfælde Virksomheden kan fratages de paagældende.

Hvad angaar det Spørgsmaal, om det skal ske ved Domstolene eller administrativt, maa jeg sige, at jeg for mit Vedkommende egentlig ikke har noget imod, at Afgørelsen træffes administrativt. Disse Foresstillinger, at Administrationen skulde være vilkaarlig, høre efter min Mening ingen Steder hjemme. Der er ingen Grund til at antage, at der ikke skulde være tilstrækkelig Garanti for samvittighedsfuld Behandling, naar de 7 Medlemmer af et overordnet Sundhedsraad skulle være enige, og Ministeren skal tiltræde; der er ingen Grund til at antage, at der skal blive Plads for vilkaarlig Behandling. Naar man har Frygt for, at Sagen ikke skulde blive behørig oplyst, tror jeg heller ikke, det har noget paa sig. Selvfølgelig vil en saadan Sag jo foreligge oplyst ved et betydeligt skriftligt Materiale for det overordnede Sundhedsraad; der vil ikke blive forelagt en saadan Sag, uden at der er optaget Forhør, og uden at den paa anden Maade er bleven oplyst saaledes, at der er givet vedkommende Lejlighed til til fulde at udtale sig derom; saa fra den Side tror jeg ikke, der kan være noget at indvende derimod. Det, der imidlertid kan indvendes derimod, er, at det ikke er stemmende med, hvad der er almindeligt her til Lands. Vi have jo en Parallel ved Sagsførerstanden; Sagsførerstanden og Lægestanden ere stillede paa omtrent lige Fod, og Forholdet er det, at en Sagsfører ikke kan fjærnes uden ved Dom. Vi have i øvrigt haft et noget lignende Spørgsmaal fremme. Det samme Princip er kommet frem ved pensionsberettigede Embedsmænd, der have forset

sig, idet de, uanset at der er kommet en Lov, som har fastsat deres Pension, dog have kunnet bringe deres Spørgsmaal for Domstolene. Saa længe det er saa, forekommer det mig noget betænkkeligt ligesvem at opstille en anden Regel for Læger og Apotekere. Noget andet er det, hvis man i Tidernes Løb, hvad der maasse vilde være heldigt, fik en almindelig Lov, der gav Regler for den disciplinære Myndighed, som de overordnede Autoriteter have lige overfor Embedsmænd. Men det forekommer mig nu noget betænkkeligt og stridende mod vor Lovgivnings Princip at opstille en saadan Ordning. Man kan gøre den Indvending, at man risikerer det samme med en Læge, som er passeret med Sagsførere, der have opført sig saaledes, at de absolut maatte fjærnes, at de nemlig have kunnet fungere, medens de have appelleret Sagen til Højesteret. Man kunde dog komme ud over det ad en Middevej, som jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, idet der kunde gives det overordnede Sundhedsraad Myndighed til at suspendere en Læge eller en Apoteker — og jeg mener, at der dertil ikke behøvedes Enstemmighed —, hvorpaa Sagen skulde indberettes til Ministeriet, som, hvis det godkendte Suspensionen, skulde anlægge Sag for at faa Forholdet paadømt. Altsaa min Tanke er, at man kunde lade de overordnede Sundhedsraad have Myndighed til at fjærne en Fordemoder eller Apotekermedhjælper, og hvad Lægerne og Apotekerne angaar, burde Loven indeholde Bestemmelse om, i hvilke Tilfælde de skulde kunne tabe deres jus practicoandi; hvorhos den overordnede Myndighed skulde have Ret til Suspension, medens Ministeriet, hvis det opretholdt Suspensionen, skulde anlægge Sag mod dem.

Jeg skal indskrænke mig hertil og ikke komme ind paa yderligere Punkter. Det er overflødigt at anbefale Lovforslaget til Fremme. Jeg haaber, at vi, hvis det bliver gennemført, ville faa en Ordning af Medicinalvæsenets overordnede Forvaltning, som vil være i Stand til værdig at tage Arv efter Sundhedskollegiet, som jo i øvrigt, hvad der er anerkendt fra alle Sider, hidtil paa en særdeles prisværdig og anerkendelsesværdig Maade har røgtet sit Hverv.

Bjerre: Jeg var des værre ikke til Stede i Fjor, da denne Sag blev behandlet, men jeg har naturligvis gennemlæst Forhandlingerne, og jeg skal derfor ikke komme ind paa noget, som kan anses for at være uddebatteret fra i Fjor. Spørgsmaalet om det gamle Sundhedskollegiums Ophævelse har jo været under offentlig Drøftelse siden